

Петя Дубарова

На баща ми

На баща ми

Невинна като детско своеволие,
аз връщам се от своето далече.
Едно червено кръшно главоболие
залива мойта топла синя вечер.

То кара ме чемширена, бръшлянена
да падна във нозете на стиха ми.
Приемат ме желана, но неканена
извивките на живите му гами.

И чувствам ли се сам-сама и ничия,
подмамена от мимолетна слава,
ранена от студени безразличия,
той властно, мълчаливо ме спасява.

Сърцето ми задърпва своите корени,
изострят се и скулите ми меки,
със крачки, от умора необорени,
аз тръгвам по брадясали пътеки.

По гъвкавите релси на ръцете ми
той пуска своите влакове червени,
а някъде на топло зад очите ми
узряват като гроздове вселени.

Вземете ги! Побързайте! Как хубаво
е с моите загадъчни вселени.
Изпийте със очите си вселените,
родени от стиха ми и от мене!

Защото като кръшно главоболие
минава мойта топла синя вечер.
Невинна, като детско своеволие,
аз тръгвам пак към своето далече!

КРАЙ

© Петя Дубарова

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6060>]